

Arrest

nr. 192 666 van 28 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. PETERFREUND verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Braziliaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 28 februari 1980.

Op 17 december 2016 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, met name in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg.

Op 15 juni 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17/12/2016 werd ingediend door:

Naam: M.D. S. [...] Voorna(a)m(en): J. [...] Nationaliteit: Brazilië
Geboortedatum: 28.02.1980 Geboorteplaats: R.
Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te : [...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar echtgenoot, de genaamde P. J., C. [...] met rijksregisternummer (...) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon loonbrieven voor van de maanden juli 2016 tot en met december 2016 bij C. E.GCV[...] en voor de maand juni 2016 bij S.O.G.P. [...] waar betrokkene niet langer is tewerkgesteld. Er wordt hierbij opgemerkt dat de Belg niet beschikt over toereikende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen. De referentiepersoon beschikt over een gemiddeld nettoloon van 1171,48 euro, terwijl hij maandelijks zou moeten beschikken over 1415,58 euro of 120% van het leefloon.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in een dergelijke situatie een behoefteanalyse noodzakelijk. Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt alvast dat er 550 € als maandelijks huishuur moet betaald worden, zonder dat er rekening is gehouden met de jaarlijkse indexering. Dit wil zeggen dat voor alle resterende kosten de referentiepersoon en betrokkene nog een 865,58 euro ter beschikking hebben. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het niet ernstig aan te nemen dat alle andere vaste kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele)communicatie, kledij, voeding) met 865,58 euro kunnen betaald worden. Gezien dit gegeven en het feit dat de armoederisicogrens voor 2 personen in België op 1500 euro wordt geschat, is 120 % van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben, alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan.

Betrokkene voldoet dus niet aan één van de voorwaarden gesteld in artikel 40 ter van de wet van 15/12/80, zodat met de andere documenten geen rekening is gehouden.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen.

Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief.

Betrokkene en zijn partner zullen een andere manier moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft."*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

"Verzoekster werpt de hierboven vermelde middelen tegen de motivatie van de bestreden beslissing op.

1.

Doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden en dat de referentiepersoon van verzoeker blijkbaar niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken om te voorzien in het onderhoud van zichzelf en van verzoekster;

Terwijl verzoekster in haar aanvraag tot machtiging van verblijf (artikel 40 ter Vw.) weldegelijk op een afdoende wijze heeft aangetoond dat haar huidige partner na een behoeftanalyse te hebben doorgevoerd op basis van hun gezinsinkomen beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Zodat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden wegens schending van de hiervoor vermelde artikelen.

2.

Ten eerste dient vastgesteld te worden dat de andere voorwaarden van de procedure verklaring van inschrijving en procedure gezinshereniging niet worden betwist door verwerende partij zodat kan aangenomen worden dat aan deze voorwaarden zijn voldaan door verzoekster.

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoekster louter en alleen inzake de bestaansmiddelen, zodat de andere voorwaarden die noodzakelijk zijn om het verblijf te bekomen niet door verwerende partij ernstig werden betwist.

3.

De bestreden beslissing schendt een aantal algemene rechtsbeginselen van openbaar bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de proportionaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 luidt als volgt: "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Volgens de rechtsgeleerde VAN MENSEL moet de draagkracht van de beslissing slaan op vier factoren, m.n. de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden bevatten), de juridische aanvaardbaarheid (de juiste wettelijke interpretatie), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten), de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid).

4.

Het moge duidelijk zijn dat het inkomen waarop de referentiepersoon uit hoofde van haar overlevingspensioen heeft, blijkt immers voldoende toereikend te zijn om zowel voor haarzelf als voor verzoekster te kunnen voorzien in hun bestaansmiddelen.

Luidens de bestreden beslissing zou het inkomen van de referentiepersoon geen 120% van het leefloon bedragen ofwel minder dan EUR 1.415,58.

Dit klopt niet.

Voor het jaar 2016 werd verzoeker de individuele rekening voor van de N.V. S.O.G.P. [...] opgesteld op 16 januari 2017.

Hieruit blijkt dat er sprake is van een bruto loon in april 2016 van EUR 4.338,75, in mei van EUR 5.137,50 en in juni van EUR 7.526,78 ofwel netto belastbaar respectievelijk EUR 3.771,68 voor april, EUR 4.466,03 voor mei en EUR 6.402,68 voor juni.

Dat er voor deze maanden totaal netto aan verzoekster de volgende bedragen toekwamen:

** april 2016 EUR 3.572,16*

** mei 2016: EUR 4.394,71*

** juni 2016: EUR 4.926,68*

Daarnaast legt verzoekster nog bijkomend de loonbrieven van de referentiepersoon voor de periode augustus 2016 tot en met mei 2017 voor.

Hieruit blijkt dat het loon gemiddeld EUR 1.566,82 NETTO bedraagt. Hierbij dient nog rekening te worden gehouden met het feit dat indien verzoekster gaat samenwonen met de referentiepersoon, diens netto-inkomen nog zal stijgen door het ten laste hebben van verzoekster.

Dat naast het actieve inkomen ook rekening moet gehouden worden met werkloosheidsuitkering voor het jaar 2016 die EUR 3.081,59 bedraagt conform de voorgelegde fiscale fiche.

Dat uit hetgeen voorafgaat duidelijk blijkt dat er wel degelijk sprake is van een inkomen dat minstens 120% van het leefloon bedraagt.

Door aldus te oordelen dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon minder bedragen dan 120% van het leefloon, schendt de bestreden beslissing artikel 40ter van de wet van 15 december 1980.

Ondergeschikt stelt de bestreden beslissing dat voor zover men uitgaat van het feit dat de referentiepersoon over een inkomen beschikt van minder dan 120% van het leefloon er in dergelijke situaties conform artikel 42§1 Vw. een behoeftanalyse noodzakelijk is.

Volgens de bestreden beslissing zou, bij gebrek aan tegenbewijs van het tegendeel het niet ernstig aan te nemen zijn dat alle andere vaste kosten gedekt kunnen worden met het inkomen van de referentiepersoon.

De raad zal vaststellen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om verdere inlichtingen te vragen.

De gemachtigde is dan ook gewoonweg uitgegaan van een premisse dat absoluut niet bewezen is.

Immers is er geen enkele reden om er zomaar van uit te gaan dat verzoekster en de referentiepersoon onvoldoende middelen zouden hebben om hun kosten te dekken louter op basis van een niet gecontroleerde premisse.

Overigens is het niet aan verzoeker om in de plaats van verwerende partij een eigen behoefte analyse te maken en aan te tonen dat dit tot een anders luidende beslissing had kunnen leiden aangezien het maken van een behoefteanalyse een verplichting is die conform artikel 42§1, 2de lid Vw. duidelijk bij verwerende partij ligt.

Verzoekster wenst dan ook te verwijzen naar het relevante arrest van de raad voor vreemdelingenbetwisting van 29 maart 2012 gekend onder A.R. 78.310:

"De Raad laat voorts gelden dat een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch wordt geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Verzoekster kan worden gevolgd in zijn stelling dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, aangezien nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse heeft uitgevoerd.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen de referentiepersoon en haar familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

..."

5.

Ook de Raad van State stelde in haar advies van 4 april 2011 omtrent de nieuwe strengere criteria inzake het critérium van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen alvast onverbloemd: "zulk een bepaling doet problemen rijzen ten aanzien van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. "(RvSt nr. 49.356/4 van 4 april 2011, p. 8, in fine).

De Raad van State stelt in punt 48 van haar advies:.

"Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen> maar niet dat zij een minimuminkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder enige concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager. Deze uitlegging vind steun in artikel 17 van de richtlijn, op grond waarvan verzoeken om gezinshereniging individueel moeten worden behandeld. De voorgestelde bepaling die een welbepaald bedrag vaststelt waaronder de vreemdeling automatisch beschouwd wordt a/s iemand die niet over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen, is derhalve onaanvaardbaar. Het enige bedrag dat kan worden vastgesteld is immers een referentiebedrag dat er niet aan in de weg mag staan dat de situatie van iedere aanvrager concreet wordt onderzocht, waarna het mogelijk moet zijn op basis van de eigen behoeften van de aanvrager en zijn gezin te bepalen welke middelen ze nodig hebben om in hun behoeften te voorzien. " (RvSt nr. 49.356/4 van 4 april 2011, p. 9, punt 48)"

In casu is het duidelijk dat verweerder op geen enkele wijze een deugdelijk behoefteonderzoek, gesteund op de werkelijke, correcte en volledige feitengegevens, heeft doorgevoerd (waarbij verweerder alsdan immers zou hebben vastgesteld dat verzoekster en zijn Belgische echtgenote niet ten laste vallen van de openbare overheden en aldus minstens over afdoende bestaansmiddelen beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden)!

Gelet op hetgeen voorafgaat is er dan tevens een schending van artikel 42 van de Vreemdelingenwet en de materiële motivatieplichten en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers is de raad voor vreemdelingenbetwisting bij de beoefening van zijn wettelijke toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke

gegevens of zij dit correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing voor haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

6. De argumentatie van de Belgische Staat tegen de opgeworpen middelen overtuig geenszins.

Zo stelt de Belgische Staat dat er enkel rekening gehouden kan worden met inkomsten die voortvloeien uit een tewerkstelling die nog actueel is zodat er geen rekening kan gehouden worden met de inkomsten uit de tewerkstelling bij STAR 01L GAS POWER.

Dat dit absoluut niet klopt.

De partner van verzoekster bewijst immers een continue tewerkstelling bij verschillende werkgevers.

Of er nu sprake is van één dan wel opeenvolgende werkgevers is hierbij volstrekt irrelevant.

Feit is dat er sprake is van continuïteit en dat het loon EUR 1.566,82 netto bedraagt zoals hiervoor reeds aangegeven.

Feit is dat de Belgische Staat op dit argument absoluut niet antwoordt!

Verzoekster legt thans een aantal bijkomende stavingsstukken voor.

In eerste instantie betreft dit de belastingaangifte van de referentiepersoon over het jaar 2016.

Hieruit op zich blijkt voldoende dat de referentiepersoon WEL beschikte over een inkomen dat hoger was dan 120% van het leefloon (stuk 7).

De referentiepersoon ontving over 2016 trouwens ook nog EUR 1.096,36 aan vakantiegeld (stuk 8).

Thans worden ook de loonbrieven voor 2017 voorgelegd (stuk 5). Hieruit blijkt dat het maandelijkse nettoloon van de referentiepersoon voor de periode januari tot mei 2017 gemiddeld EUR 1.651,72 bedraagt!

Dat hierbij ook de werkloosheidsuitkeringen geteld dienen te worden die de referentiepersoon nog ontvangt oftewel gemiddeld EUR 242,76 over de eerste vijf maanden van 2017 (stuk 9).

In totaal had de referentiepersoon dus een netto-inkomen van gemiddeld EUR 1.894,48 over de eerste 5 maanden van 2017 !

Er wordt ook een nieuwe arbeidsovereenkomst voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon thans beschikt over een brutoloon van maar liefst EUR 3.900 (stuk 11)!

7. Vermits er sprake is van een inkomen dat minstens 120% van het leefloon bedraagt is de hele argumentatie van de Belgische Staat op niets gestoeld en snijdt deze geen hout!!!

Ondergeschikt, voor zover men ervan uitgaat dat de referentiepersoon over een inkomen beschikt van minder dan 120 % van het leefloon is er nooit een behoefte analyse uitgevoerd geweest.

De Belgische Staat meent dat een loutere niets zeggende overweging als volgt:

"D.w.z. dat voor alle resterende kosten de referentiepersoon en betrokkene nog een EUR 865,58 ter beschikking hebben. Bij gebreke aan bewijs van het tegendeel is het niet ernstig aan te nemen dat alle andere vaste kosten met EUR 865,58 kunnen betaald worden."

beschouwd kan worden als behoefteanalyse.

Niets is minder waar!

Er kan immers toch niet ernstig voorgehouden worden dat een zin van vier regels beschouwd kan worden als behoefteanalyse!

Waaruit blijkt dat een bedrag van EUR 865,58 per maand onvoldoende zou zijn om vaste kosten te betalen is verzoekster absoluut niet duidelijk.

De stelling van de Belgische Staat is dat 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum is dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben, schendt zeer uitdrukkelijk artikel 42§1 Vw.

Immers dit artikel gaat er net van uit dat voor zover er geen inkomsten bewezen kunnen worden gelijk aan 120% van het inkomen er moet overgegaan worden tot een behoefteanalyse.

Indien de argumentatie van de Belgische Staat de juiste zou zijn, zou dit artikel dus geen bestaansredenen hebben nu dit zou betekenen dat enkel de vraag relevant is of de referentiepersoon een inkomen heeft kleiner of groter dan 120% van een leefloon.

Immers waarom zou de wetgever duidelijk gesteld hebben dat behoefteanalyse enkel nodig is voor zover er sprake zou zijn van een referentie inkomen van minder dan 120% van het leefloon indien die 120% van het leefloon een absoluut minimum zou zijn!!!

Begrijpe wie kan!

Het is dan ook louter ten overvloede dat verzoekster thans een lijst voorlegt van de inkomsten uitgaven van de referentiepersoon waaruit duidelijk blijkt dat het inkomen volstaat ter dekking van de uitgaven (stuk 6)!!!

Tot slot legt verzoekster een overzicht voor van de gelden die de referentiepersoon haar overgemaakt heeft tijdens haar verblijf in Brazilië. Hieruit blijkt DUIDELIJK dat de referentiepersoon over voldoende middelen beschikt. Immers, hoe zou hij geld kunnen overmaken naar het buitenland indien zijn inkomen onvoldoende is om in zijn eigen onderhoud te voorzien zoals verweerster beweert??? (stuk 10)

Dit middel is gegrond.”

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partij:

“Verzoekster stelt in een eerste middel een schending voor van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter en 42 §1, lid 2 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat hij heeft aangetoond dat haar partner, na behoefteanalyse, op basis van het gezinsinkomen beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Zij verwijst naar de individueel rekening van NV S.O.G. [...], opgesteld op 16 januari 2017 en berekent het gemiddeld loon op 1.566 euro. Volgens haar diende er ook rekening gehouden te worden met de werkloosheidsuitkering. Zij meent dat de verwerende partij gebruik diende te maken van de mogelijkheid om verdere inlichtingen in te winnen. Er zou op geen enkele wijze en deugdelijk behoefteonderzoek zijn gevoerd.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster d.d. 17 december 2016 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende (bijlage 19ter), in functie van haar echtgenoot, de heer P. J. C.[...], met Belgische nationaliteit.

Zij diende derhalve te voldoen aan de voorwaarden voorzien in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat onder meer luidt als volgt:

“1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §

2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. 2° beschikt over voldoende huisvesting (...)"

Uit het administratief dossier blijkt dat zij ter staving van haar aanvraag onder meer de volgende documenten overmaakte:

- Loonbrief december 2016 C. E. 1281,66 euro
- Loonbrief november 2016 C. E. 1179,87 euro
- Loonbrief juni 2016 bij S. O. G. P.

Uit nazicht van de Dolsis databank is gebleken dat verzoeksters partner niet meer tewerkgesteld is bij Star Oil Gas Poer NV te Antwerpen, sedert 10 juni 2016. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij, bij de beoordeling van de bestaansmiddelen, geen rekening houdt met die inkomsten uit een betrekking die ondertussen reeds een einde heeft genomen. Verzoekster gaat hieraan voorbij. Nochtans werd dit uitdrukkelijk opgenomen in de bestreden beslissing.

Er kan enkel rekening gehouden worden met die inkomsten die voortvloeien uit een tewerkstelling die nog actueel is. Zo kon er dus enkel rekening gehouden worden met de tewerkstelling van de partner van verzoeker bij C. E. GCV te Machelen. Uit die loonfiches is echter gebleken dat het loon dat hij ontvangt, namelijk om en bij de 1281,66 euro, niet voldoet aan 120% van het bestaansminimum, zinde 1415,58 euro. Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden als zou er een gemiddelde moeten worden gemaakt van alle voorbije inkomsten van haar partner bij alle voorgaande werknemers. Het bestuur dient, zoals reeds supra uiteengezet, geen rekening te houden met inkomsten uit een tewerkstelling die reeds beëindigd werd.

Omdat niet voldaan was aan het minimumbedrag, diende de verwerende partij over te gaan tot een behoefteanalyse. Verzoekster betwist niet dat deze gevoerd werd, maar volgens haar was die niet voldoende.

Waar zij stelt dat de verwerende partij bijkomende documenten had moeten vragen, dient te worden opgemerkt dat in de bijlage 19ter uitdrukkelijk het volgende werd opgenomen:

"Voor zover de bestaansmiddelen niet er waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden"

Verzoekster wist dus dat indien de bestaansmiddelen van de referentiepersoon het vereiste bedrag niet zou bereiken, zij bewijzen van de vaste en variabele kosten diende bij te voegen. Zij kan dus niet dienstig voorhouden als zou de verwerende partij haar nogmaals hebben moeten vragen om bijkomende documenten over te maken.

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de volgende behoefteanalyse werd gemaakt:

"Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is een dergelijk e situatie een behoefteanalyse noodzakelijk. Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt alvast dat er 550 € als maandelijkse huishuur moet betaald worden, zonder dat er rekening is gehouden met de jaarlijkse indexering. Dit wil zeggen dat voor alle resterende kosten de referentiepersoon en betrokkene nog een 865,58 euro ter beschikking hebben. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel is het niet ernstig aan te nemen dat alle andere vaste kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele)communicatie, kledij, voeding) met 865,58 euro kunnen betaald worden. Gezien dit gegeven en het feit at de armoederisicogrens voor personen in België op 1500 euro wordt geschat, is 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast echt wel het minimum dat de referentiepersoon ter beschikking zou moeten hebben, alvorens het verblijfsrecht aan betrokkene kan worden toegestaan(...)"

Verzoekster beperkt zich tot de kritiek, stellende dat er geen deugdelijke behoefteanalyse zou zijn gebeurd, zonder in concreto aannemelijk te maken welke elementen, die ter kennis werden gebracht, er dan wel zouden zijn veronachtzaamd door de verwerende partij.

Het eerste middel is ongegrond."

3.1.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden weigeringsbeslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij tevens de schending aanvoert, daar de bestreden weigeringsbeslissing op deze bepaling is gestoeld. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de

overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezelen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezelen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld."

Uit lezing van artikel 40bis, §2, 1°, juncto artikel 40ter, §1 en §2, van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een EU-onderdaan c.q. Belgische onderdaan, m.n. in de hoedanigheid van echtgenoot, op cumulatieve wijze aan de volgende voorwaarden moet worden voldaan:

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over behoorlijke huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

In casu wordt de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd omdat de verwerende partij oordeelt dat niet wordt bewezen dat de Belgische referentiepersoon in wiens functie de aanvraag wordt ingediend, voldoet aan de criteria met betrekking tot de bestaansmiddelen daar de referentiepersoon niet over toereikende bestaansmiddelen beschikt.

Uit de bijlage 19ter, opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag de volgende stukken neergelegd heeft: *"geregistreerd huurcontact of eigendomsakte, huwelijksakte, indien nodig met legalisatie/apostille, bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg, betalingsbewijs federale bijdrage (evt. rekeninguittreksel/stortingsbewijs + stempel post)."*

In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat de referentiepersoon een netto-inkomen van 1566,82 euro heeft en dat hij bijgevolg wel een inkomen heeft dat minstens 120% van het leefloon bedraagt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij loonbrieven voor de maanden juli 2016 tot en met december 2016 bij C.E. GCV voorgelegd heeft en voor de maand juni 2016 bij S.O.G.P. Het administratief dossier bevat daarentegen slechts de loonbrieven van november en december 2016 bij C.E. GCV. De overige loonbrieven bevinden zich niet in het administratief dossier dat bij de Raad neergelegd werd. Aan haar verzoekschrift voegt de verzoekende partij verschillende stukken toe, waaronder de loonbrieven van augustus 2016 tot december 2016. Ter terechtzitting wordt de verwerende partij hierop gewezen, zij verzet zich niet tegen het gebruik van de loonfiches die door de verzoekende partij aan haar verzoekschrift werden toegevoegd en kan geen verklaring geven waarom de stukken niet in het administratief dossier opgenomen zijn, terwijl er in de bestreden beslissing naar de stukken wordt verwezen.

Uit de aan het verzoekschrift gevoegde stukken blijkt dat de referentiepersoon in augustus 2016 1599,95 euro verdiend heeft, in september 2016 heeft hij 1620,28 euro verdiend, in oktober 2016 heeft hij 1594,05 euro verdiend, in november 2016 heeft hij 1179,87 euro verdiend en in december 2016 heeft hij 1281,66 euro verdiend. Uit voormelde loonbrieven blijkt dat de Belgische referentiepersoon over een gemiddeld netto-inkomen van 1455,162 euro beschikt. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing verkeerdelijk gesteld dat *“De referentiepersoon beschikt over een gemiddeld nettoloon van 1171,48 euro, terwijl hij maandelijks zou moeten beschikken over 1415,58 euro of 120% van het leefloon.”* De verzoekende partij voert terecht de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden weigeringsbeslissing. Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel of andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet verder te worden onderzocht.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde van de staatssecretaris kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij betekenen zonder eerst op een correcte en zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juni 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS